

Uddrag af bogen

Papal Rome and the European Union

**af
Richard Bennett
&
Michael de Semlyen**

DORCHESTER HOUSE PUBLICATIONS

**På dansk ved
Børje Flemming Boysen**

Det papale Rom og Den Europæiske Union

Indhold

Papale tilkendegivelser om Europa	3
Vatikanet som et ”unikt bidrag” til EU	4
Den virkelige mening med pavens budskab til Europa	5
En kort oversigt over EU’s historie	6
De Europæiske Fællesskaber (EF)	7
Den samme ånd af dominans	9
Opgivelsen af tusind års historie	10
EU’s magtsymboler	10
Forhistorien afslører, hvad der sker i nutiden	12
De hellige Skrifter forudsiger den frafaldne kirke	12
EU-flaget – Et andet åndeligt EU-symbol	12
Det Tredje Rige følges af Det Fjerde	13
Lærestreger fra den romersk-katolske historie	14
Vores håb og bøn for Europa	15
Våg og bed; blæs alarm, thi HERRENS DAG den kommer	16
Oversigt over bibliografiske referencer	18
Omslagets bagside	20

Det papale Rom og Den Europæiske Union (EU)

Det papale Rom er respekteret og beundret vidt omkring. Det betragtes som velorganiseret, fremgangsrigt og indflydelsesrigt, såvel som ærværdigt og autoritært. Den aura af ukritisk hyldest, der omgiver personen i rækken af efterfølgende paver, er unik for Romerkirken. Ingen anden global institution har den. Dens udtalelser vedrørende moralske spørgsmål er tungtvejende. Så velanskreven er pavestolen i dag, at accepten af den trækker sig selv til evangelisterne, hvoraf de fleste er holdt op med at gøre indvendinger mod dens lære.

Hvorfor skulle vi så indtage en holdning, der er modsat dette lavineagtige bifald, man for tiden applauderer den med? Dette gør vi, fordi Herrens vor Guds Ord kalder os til at offentliggøre dens sande advarsler. For alt er ikke, som det burde være. Vi tror, at den engelske prædikant dr. Martyn Lloyd-Jones havde ret, da han i højlydte vendinger proklamerede, at "den romersk-katolske kirke forfalsker og bedrager; den repræsenterer prostitution af den værste diaboliske slags. Den tryllebinder menighedens sjæle fuldkommen, ligesom kommunismen og nazismen gjorde, og det er i sig selv et totalitært system". 1)

Papale tilkendegivelser om Europa

Den 31. august 2003 betroede pave Johannes Paul 2. det nye Europas fremtid til Jomfru Maria, udtrykt med det katolske nyhedsbureau Zenits egne ord:

"Han overgav Europa i Marias hænder, så det ville "blive en symfoni af nationer forpligtede til sammen at bygge en civilisation af kærlighed og fred". Sidste søndag tilskyndede den Hellige Fader, at det endelige udkast til den europæiske forfatning udtrykkelig anerkender kontinentets kristne rødder, der konstituerer en "garanti for fremtiden". 2)

Roms officielle lære gør det klart, at udtalelsen angående "kontinentets kristne rødder" er en facade. Når paven eller hans kirke bruger udtrykket "kristen", mener de "romersk-katolsk". I en officiel erklæring for nylig fordømmer Rom "tendensen til at læse og tolke den Hellige Skrift udenom kirkens tradition og magisterium". 3) Rom proklamerer officielt, at Kristi kristne kirke *er* den katolske kirke. I sine dekreter fastslår den:

"Derfor eksisterer der kun en eneste Kristi kirke, som opretholdes i den katolske kirke, regeret af Peters efterfølger og af biskopperne i fællesskab med ham." 4)

Ligesom nazisterne erklærede ikke-arier for at være ikke-menneskelige væsener, således erklærer Rom nu på samme måde andre kirker for at være ikke-kirker. Dens officielle ord lyder:

"De ecclesiastiske samfund, som ikke har bevaret det gyldige episkopat (biskopembede) og eukaristiens ægte integrale substans mysterium, er ikke kirker i den rette betydning." 5)

I samme dokument, Dominus Iesus (5. september 2000), refererer fodnote 51 til et dekret som fastslår:

"Vi erklærer, siger, definerer og proklamerer for ethvert menneskeligt væsen, at det for frelsens nødvendighed helt er underlagt den romerske pontiff." 6)

Således udtrykker Rom sin mening i sine officielle dekreter. Når først de protestantiske nationer har forpligtet sig overfor den frembrydende europæiske superstat og dens forfatning, implementerer Vatikanet endnu engang sin plan at "kristne" EU. Som beskrevet af London Sunday Telegraph: "Paven forbereder sig roligt på at bemægtige sig den åndelige indflydelse, som han i fuldt alvor tror er hans guddommelige ret - hvilken tilkommer det nye Hellige Romerriges overhoved, regerende fra Uralbjergene til Atlanten." 7)

Vatikanet som et "unikkt bidrag" til EU

EU har allerede de fleste af de nødvendige karakteristiske symboler for dannelse af en stat. Den har et pas, et flag, fælles mønt og en nationalhymne. Den skitserer også i sin nye forfatning de fremtidige karakteristika som nation såsom en præsident, internationale ambassadører og et udenrigsministerium. Vatikanet lægger omhyggeligt sin sjæl i alt dette ved at påstå, at det er et "unikkt bidrag til opbyggelsen af et Europa udadrettet mod verden". Paven i sin ecclesia i Europa fastslår:

"Ene og universel, og dog nærværende i mangfoldigheden af de enkelte kirker, kan den katolske kirke tilbyde et unikt bidrag til opbyggelsen af et Europa åbent udadtil mod verden. Den katolske kirke sørger faktisk for en model af essentiel enhed i en forskelligartethed af udtryk, en bevidsthed om et medlemskab i et universelt samfund, der ikke kun har sine rødder begrænsede til de lokale samfund, og med en fornemmelse af hvad der forener, langt udover hvad der adskiller." 8)

"Enkelte Kirker i Europa er ikke simple kontorer eller private organisationer. De forretter snarere deres arbejde med en speciel institutionel dimension, som berettiger dem til **retslig anerkendelse med fuld respekt for den civile rets lovbestemmelser.**" 9)

"Enkelte Kirker i Europa" er simpelthen en forstillelse, et påskud. Vatikanet betragter sig selv som Den Enkelte Kirke og fastslår officielt: "Af den katolske troende kræves det, at han erkender, at der er en historisk kontinuitet med rødder i den apostolske efterfølgelse mellem kirken grundlagt af Kristus og den katolske kirke." 10)

Ud fra de publicerede dekreter fremgår det klart, at foruden, at Romerkirken etablerer sig som det "unikke bidrag til opbyggelsen af et Europa åbent og vendt mod verden", gør den krav på "retslig anerkendelse" i overensstemmelse med dens egen "civile lovgivning". Det-

te har været grundlaget for Vatikanets politiske manipulation i århundreder. Medens Rom omhyggeligt forbereder sin egen legale plads, tolererer den ikke rivaler - "de ecclesiastiske samfund, som ikke har bevaret de gyldige episkopater og eukaristiens ægte integrale substans mysterium, er ikke kirker i den rette betydning." 11) De bliver bestemt ikke inkluderet som en del af "det unikke bidrag til opbyggelsen af et Europa vendt mod verden"! Som forfatteren Adrian Hilton for nylig advarede om i The Spectator:

"Spørgsmålet om en europæisk, religiøs union er noget, som har været hemmeligholdt endnu dybere end planerne om en politisk union, men tandhjulens bevægelse, rettet mod et katolsk Europa, er lige så reelle. Pavens nylige krav, om at "Gud" bliver fremhævet i den frembrydende europæiske forfatning, har lydt som et ekko fra mange ledende katolske politikere og biskopper. Omend en sådan henstilling kun vil krænke eventuelle ateister og humanister på overfladen, må man være opmærksom på, at når Vatikanet refererer til Gud, så ser det sig selv som Guds ufejlbarlige viceregent på jorden, det ledende organ for guddommelig udtryksfuldhed; ja, ifølge dets publikation Dominus Iesus (5 september 2000) såmænd som den eneste formidler af frelse af Guds udvalgte insisterende på, at alle andre kirker, inkl. the Church of England, "ikke er kirker i den rette sammenhæng." 12)

Den virkelige mening med pavens budskab til Europa

Tilkendegivelsen af Ecclesia i Europa er nok en af de mest drevne foreteelser, som Johannes Paul 2. har produceret. Det er et mesterstykke, der foregiver at proklamere det kristne budskab, hvorimod den i virkeligheden propaganderer pavedømmets riter og ritualer. Fx nævnes konceptet om "Håbets Evangelium" fyrretyve gange i afhandlingen. Budskabet er imidlertid ikke et om håb; snarere er det en mesterlig forfalskning. Fx begynder § 74 med at fastslå:

"Det er nødvendigt at skænke en prominent plads til fejringen af sakramenterne, som Kristi handlinger og påbudt af Kirken i tilbedelse af Gud, for helligelse af folkene og til opbyggelse af det ecclesiastiske samfund."

Paven præsenterer således sine fysiske, symbolske sakramenter som den virkningsfulde grund til frelse. I stedet for direkte at adlyde Jesu Kristi befaling i Evangeliet om tro, foregives sakramenterne at være "Kristi handlinger". Det er her, Vatikanets fordringer af "håb" befinder sig.

Sådanne sakramenter erklæres som nødvendige for frelse i Roms officielle lære. "Kirken bekræfter, at for troende er sakramenterne i Den Nye Pagt nødvendige for frelse. "Sakramental nåde" er Helligåndens nåde, givet af Kristus og sømmelig ved hvert sakramente." 13)

Ved at tilsidesætte Guds gerning i Kristus Jesus søger Rom med sine sakramenter at tiltrække sig Kristi ypperstepræstelige hverv og fratage ham magten som den eneste mellemmand mellem Gud og mennesker. (Hebr. 9, 15). Romerkirken stræber også efter at fratage Guds Helligånd eneretten til at hellige, ved at tilskrive dens magt til at velsigne på sine eg-

ne ritualer. Yderligere søger den at fratage Gud vor Faders prærogativ som den eneste, der retfærdiggør og tilgiver syndere.

Dette er konceptet bag "Håbets Evangelium", der gennemsyrrer pavens budskab til Europa. Rom har erstattet Evangeliet med sine sakramenter i en uophørlig krænkelse af Guds nådegaver. Pavens memorandum til Europa er en skændighed mod Gud og en forbandelse for mennesker.

Vi befinder os i et spirende øjeblik i historien, hvor det Hellige Romerske Rige (af tysk nation 962-1806) er ved at genopstå som europæisk superstat. Gennem pavedømmets historie er det forblevet selvstyrende og uovervindeligt overfor enhver modstræbende magt undtagen Guds magt i Evangeliet. Bibeltroende må være bevidste om den tid, vi lever i; det er nødvendigt at studere EU's historie for at være opmærksomme på Roms svigefulde udenomsarbejde.

En kort oversigt over EU's historie

Efter 2. Verdenskrigs ødelæggelser, ruiner og enorme menneskelige omkostninger besluttede statsoverhoveder og politikere at forsikre sig om, at dette aldrig ville ske igen. I 1946 foreslog sir Winston Churchill i sin berømte tale i Zürich i Schweiz, at "vi må bygge et slags Europas Forenede Stater". Dette var ikke noget bindende udsagn om Englands deltagelse i det europæiske projekt - som euro-entusiaster ofte insisterer på. Churchill forestillede sig et vestligt Europa af frie, uafhængige, suveræne nationer, ikke en udemokratisk føderal superstat. Nationerne skulle sammen stræbe efter et aldrig før opnået fælles mål af samarbejde og harmoni.

I 1950 foreslog man med Schumanplanen et overnationalistisk fællesskab mellem de tyske og franske kul- og stålindustrier for dermed at lægge grunden til en fælles europæisk økonomi. En delvis sammenslutning af de to traditionelle fjender ville sikre fortsat fred imellem dem. Den franske udenrigsminister Robert Schuman og den tyske kansler Konrad Adenauer underskrev Parisaftalen, som partnere i det Fransk-Tyske Kul- og Stålfællesskab. Ligesom deres kolleger, Jean Monnet og Paul Henri Spaak, var de begge hengivne romersk-katolske, som delte visionen om et efterkrigs-Europa forenet af på hinanden følgende paver i et rekatoliseret og forenet Europa. Adenauer og Schuman er nu, sammen med Alcide de Gasperi, alle tre "grundlæggende fædre", i gang med at blive kanoniserede til "helgener" af Vatikanet som belønning for grundlæggelse af det nye Europa "på romersk-katolske principper".

De Europæiske Fællesskaber (EF)

Disse blev etablerede i 1957 ved Romtraktaten, der førte Italien, Holland Belgien og Luxembourg sammen med Frankrig og Tyskland ved at fjerne handelsbarriererne mellem medlemslandene og forene deres økonomiske politik.

Det stod klart for dem, der havde tilstrækkelig udholdenhed til at læse Traktatens langtrukne og svulstige dokumenter, at projektets mål var at opnå politisk fællesskab i økonomisk forklædning, "en stadig tættere union". 14)

I 1962 introduceredes en fælles landbrugspolitik med et indre marked og faste marginalpriser, som hele tiden har favoriseret de franske bønder. Northwest Technocrat kommenterede på det tidspunkt udviklingen af det europæiske projekt:

"Fascismen i Europa er ved at blive genfødt i respektabel business påklædning, og Romtraktaten vil til sidst blive implementeret i sin fulde udstrækning. Drømmen, om et Helligt Romersk Riges tilbagevenden til magten over Vesten, er ikke død, men lister stadig rundt i forgemakkerne i enhver hovedstad i det kontinentale Vesteuropa med en fast beslutning fra lederne af Fællesmarkedet om at genoprette det Hellige Romerske Rige, med alt hvad dette indebærer!" 15)

Næsten tredive år senere udtrykte det London-baserede Sunday Telegraph den samme bekymring i en lederartikel med overskriften: "Now, a Holy European Empire?" Det fastslog:

"Vatikanet tænker notorisk i århundreder. I pave Johannes Paul 2. har vi den mest politiske pave i nyere tid. Det er på tidspunktet for et føderalistisk fællesmarked, med kommende medlemmer fra østeuropæiske lande såvel som fra det kaotiske Sovjetunionen, at paven ser den største mulighed for at øge katolsk politisk magt siden Napoleons fald eller Modreformationen. Selve Fællesmarkedet startede under inspiration af katolske politikere såsom Adenauer i Tyskland, Paul Henri Spaak, Jean Monnet og Robert Schuman ... Europa-Kommissionens (EU-Kommissionens) sociale charter og Jacques Delors (EU-Kommissionens præsident) er gennemsyrede af katolsk social doktrin. Hvis den europæiske føderalisme sejrer, vil EU-Kommissionen afgjort blive et imperium. Den vil mangle en kejser, men den vil have en pave. Det er ikke svært at forestille sig, at Wojtyla realiserer dette." 16).

I 1967 meddelte premierminister Harold Wilson, at England ville søge medlemskab af EF. Ved en folkeafstemning stemte den engelske befolkning for optagelse i troen på, at de sluttede sig til et tættere handelspartnerskab, en slags klub, snarere end at blive bundet til en involverende superstat. Uheldigvis var der ikke flere, der havde læst Romtraktaten i 1960'erne, end de, der havde læst Mein Kampf i 1930'erne.

Politikere og opinionsdannere, som burde have vidst bedre, accepterede forsikringerne om, at der ikke var involveret tab af suverænitet ved at indtræde i EF. Premierminister Edward Heath, som definitivt vidste bedre, overgav i 1973 England til medlemskab af EF. Irland og Danmark tilsluttede sig samme år. I 1979 blev Europa-Parlamentet (EU-Parlamentet) etableret i Strasbourg med det første direkte valg. Ordet "økonomisk blev omhyggeligt fjernet fra projektets navn, der nu skulle beskrives som de Europæiske Fællesskaber. Grækenland sluttede sig til EF i 1981, hvilket var året for oprettelsen af det indre marked, vedtagende den gradvise overførsel af eksekutiv, lovgivende og retslig myndighed fra medlemslandene til EF's "medvirken". Spanien og Portugal tilmeldte sig EF i 1986, hvilket to-

talt gav tolv medlemslande. I 1990 tilsluttede Østtyskland sig som et led i den tyske genforening.

I februar 1992 blev Maastrichttraktaten, traktat om Den Europæiske Union, underskrevet i Holland af medlemslandenes udenrigs- og finansministre. Formålet var at binde de tolv lande sammen i et "stadig tættere samarbejde" på en række områder udover økonomi og handel. Det endte med, at EF fik navneforandring til Den Europæiske Union. Maastrichttraktaten etablerede økonomisk og fælles møntenhed, hvilket ultimativt ville føre til alle medlemslandes fælles valuta. Den religiøse dimension, omend ikke åbenbar, var nøglen til det, som var ved at tage form. Blandt de europæiske ledere, der var mest indflydelsesrige i at fremme maastrichtagendaen, var Jacques Delors og Hollands premierminister Ruud Lubbers (begge jesuiteruddannede) såvel som gudfrygtige katolikkers tyske kansler Kohl og Spaniens premierminister Felipe Gonzales. Disse fire ledere var alle produkter af den Romersk-Katolske Sociale Bevægelse, som tror på, "at der ikke findes nogen mere nobel opgave end at forene vort kontinent" og betragter idéen om et forenet Europa som et essentielt katolsk koncept.

Amsterdamtraktaten fulgte og blev underskrevet i 1997 som et yderligere trin i det "stadig tættere klinkeværk", hvilket i virkeligheden betød en stadig formindsket suverænitet, fulgt af princippet om *acquis communautaire*, (hvilket hævder, **"at hvad der er erhvervet, kan ikke tages tilbage igen"**). Amsterdamtraktaten gav mere magt til den uvalgte kommission og særligt til dens uvalgte præsident, som igangsætter, administrator, formidler, forhandler og formynder af traktaterne.

Nicetraktaten, underskrevet af premierminister Tony Blair i december 2000, var den sidste i rækken af traktater, som progressivt havde drænet det Forenede Kongerige (UK) (Storbritannien og Nordirland) for suverænitet. I Nice blev EU endegyldigt og uigenkaldeligt etableret som en suveræn, føderal stat. En ny europæisk straffelov, *Corpus Juris*, kommer til at erstatte den klassiske, årelange engelske straffelov. **Vitale elementer, som Trial by Jury og Habeas Corpus, mangler i denne nye kodeks. 17)**
EU's overherredømme

Selv inden Nicetraktaten trådte i kraft, EU's konstitutionelle konvention ledet af Frankrigs forhenværende præsident Valéry Giscard d'E'Staing, blev det første udkast til Europas forfatning produceret i oktober 2002. Den 13. juni 2003 kom den endegyldige version af udkastet til Europas forfatning.

Citat fra London Daily Telegraph:

"Til tonerne af Beethovens *Ode to Joy* proklamerede Europas Fremtidige Konvention gårsdagens overenskomst af en underskrevet forfatning for en vidtstrakt Europæisk Union på 450 mio. statsborgere, der sammenfører Øst og Vest. Valéry Giscard d'E'Staing, formand for det 105-mand stærke organ, holdt en tekst frem og læste ... "Vi har sået et frø, og jeg er sikker på, at dette frø vil gro og bære frugt. Europas røst vil blive hørt og respekteret på den internationale arena. I stedet for et halv færdigt Europa har vi et Europa med en legal identitet, fælles mønt, fælles retslov, et Europa som er ved at have sit eget forsvar. Der var ingen afstemning. Giscard, berømt for sin autokratiske

stil un-der de 16 måneder af stormfulde debatter, skønnede simpelthen konsensus blandt parlamentsmedlemmerne, medlemmerne af Europa-Parlamentet og nationale udsendte repræsentanter. Få af dem var villige til at ødelægge festen ved at råbe *uærligt spil* ...

Forfatningen giver EU fuld legal "personifikation" og bestemmer, at EU-forfatningen har primat over medlemslandenes forfatninger. Den forbyder Westminster at lovgive på de fleste områder indenfor det nationale liv, landbrug, retsvæsen, energi, socialpolitik, økonomiske sammenhæng, transport, miljø og aspekter på folkesundhed, med mindre Bruxelles vælger at give afkald på sine magtbeføjelser." 18)

"Hvis konstitutionen bliver accepteret, vil EU ikke længere være en traktator-organisation, hvor medlemslandene er enige om at give Bruxelles magt til bestemte formål, i forståelse af at de kan tage den tilbage igen. Snarere vil EU være blevet selve magtkilden med evnen til, i deres gode ret, at underskrive internationale traktater. Den vil få sin egen præsident, udenrigsminister og udenrigspolitik; eget parlament, Højesteret, flag, nationalhymne og valuta. Den vil være blevet en suveræn stat, i virkeligheden en føderal superstat. Medlemslandene, hvis forfatninger vil blive formål for og underlagt dennes overordnede forfatning, vil ophøre med at være selvstændige, suveræne stater. Denne nye ordning vil være uomstødelig. Giscard gjorde det klart, at den nationale vetoret vil blive afskaffet på 50 nye områder, indbefattet immigration og asyl." 19).

Den samme ånd af dominans

Ifølge den nye forfatnings regler er det ikke tilladt noget land at melde sig ud af EU, undtagen hvis en 2/3-flertalsafstemning blandt medlemslandene er enige om udtrædelsen.

EU vil kræve kompetence på "alle områder vedrørende udenrigspolitik, inkl. den progressive ramme om en fælles forsvarspolitik"; selvom hovedbeslutningerne skal være enstemmige. Europa-Domstolen, som kræver enorme magtbeføjelser, vil forsikre sig om, at medlemsstaterne "aktivt og uforbeholdent støtter EU's indenrigs-, udenrigs- og forsvarspolitik." Artikel 8 i udkastet til forfatningen, der også påtvinger "et obligatorisk loyalt samarbejde vis-a-vis unionen af medlemsstater, forstærker EU's overherredømme over medlemslandenes egne love. 20)

En EU-justitsminister vil være i stand til at retsforfølge "forbrydelser tværs over grænser", en fangst af alle og enhver som vil tillade Bruxelles juridisk overherredømme gennem hele EU. Forfatningen mangler enhver seriøs, demokratisk dimension og er helt klart udformet for at styrke EU's magtstruktur til den europæiske magtelite. Hensigten er uden tvivl at gennemtvinge den med et minimum af reel demokratisk granskning.

Denne ånds absolutte autokrati, som skal styre EU, er skræmmende beslægtet med den ånd, der styrer Vatikanet: "Det Hellige Embede kan ikke dømmes af nogen." 21) Roms stempel på disse historiske sider har altid været "uden at stille nogen til regnskab". Dets

love fastslår også: "Det er alene den romerske pontiff, der dømmer i sager nævnt i can. 1401:1, de der gælder et lands øverste civile embeder." 22) **Denne despotiske ånd i begge systemer proklamerer højlydt til største forsigtighed.**

"Opgivelsen af tusind års historie"

Traktaten, der etablerer den nye forfatning, og som forventes at blive godkendt på den Mellemstatslige konference i 2004, er langt mere omfattende end nogen tidligere traktat. Derek Heathcote-Amory, det konservative partis repræsentant ved den Konstitutionelle Konvention, beskrev det med rette som "større end Maarstricht, Amsterdam og Nice tilsammen". Det underforståede ved så store forandringer, "opgivelsen af tusind års historie", er ikke rigtig gået op for majoriteten af det engelske folk. Lidt efter lidt, traktat efter traktat, først EF så EU, med så mange skræmmende historier om Bruxelles, såkaldte farer der truede deres uafhængighed og suverænitet, så mange euro-skeptikere der råbte "ulv i fåreklæder". Det har alt sammen stået på så længe, de kan huske - og når alt kommer til alt, så har England den fjerdebedste økonomi i verden - og hovedsagelig har de haft fremgang. Problemet er, at nu står ulven udenfor døren!

Mange af dem, som hylder Englands uafhængighed, og ikke ønsker at give afkald på det, som to verdenskrige blev udkæmpet for at bibeholde, indser dette. Hvis skridtet tages til at etablere Europas forfatning, og den ratificeres af UK-parlamentet, vil det være første gang, England har antaget eller tilsluttet sig en hel omskrevet forfatning.

Hvordan kan UK antage en sådan forfatning, som den aldrig før har haft? Svaret er ligetil. Folket må give deres godkendelse. Men hvis arbejderregeringen får det, som den vil, bliver der ingen folkeafstemning. Tony Blair, der siges at have sat næsen op efter lederjobbet som præsident for "Europas Forenede Stater", har gjort det klart, at der ikke bliver nogen folkeafstemning ... Det ønsker han ikke, fordi han ved, at han ikke kan vinde den. En folkeafstemning ville også oplyse folk om, dels hvad der er foreslået, dels hvad der allerede er vedtaget. Premierministeren indvilgede i at holde en folkeafstemning om fællesvalutaen, inden han blev minister i 1997, men til dags dato har han tøvet med at gøre det, "eftersom omstændighederne ikke har været de rigtige" - hvilket igen betyder, at han ville have tabt.

EU's magtsymboler

EU-parlamentets hovedbase er Strasbourg i Frankrig. Byen symboliserer drømmen om fransk-tysk integration, som var hjertet i Karl den Stores Hellige Romerrige. I december 2000 åbnede Den Europæiske Union den nye parlamentsbygning der. Den er lavet efter en skabelon af den hollandske maler Pieter Breugels berømte maleri af **Babelstårnet** (figur 1). Breugels maleri portrætterer tårnet som uafsluttet, den nye EU-bygning gør det samme (figur 2), der med vilje skulle fremstå som uafsluttet for at få en nær gengivelse af Breugels maleri.

Udenfor parlamentsbygningen står en statue af gudinden Europa, som ridder på en tyr. Inde i kuppelen vises et kolossalt maleri af Kvinden der ridder på Dyret (figur 3). Kvinden,

der ridder på dyresymbolet, ses også på nogle af de "to-euro-mønter", som er blevet prægede (figur 4).

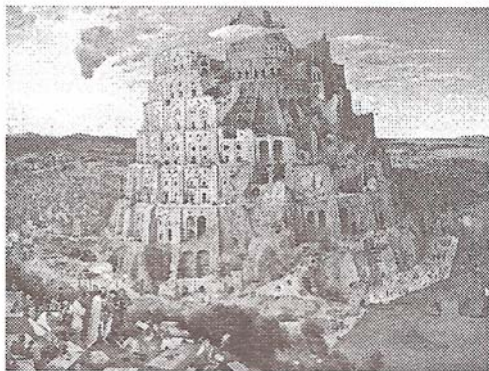

Figure 1

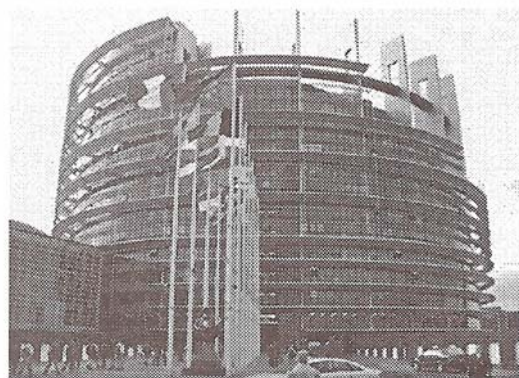

Figure 2

Figure 3

Figure 4

Det samme billedsprog er dukket op på EU-frimærker, indbefattet et engelsk, som udstedtes i 1984 til minde om EU-parlamentets andet valg. EU's bevidste brug af sådanne symboler skaber det indtryk, at den ønsker at markere Europas higen efter at bruge al den magt, der står til rådighed. I Åb. 17 beskrives Kvinden, der rider på Dyret.

Identificeringen med kirken i Rom har længe været åbenbar for bibeltroende. Tolkningen af bibelprofetierne gjorde sit til at styrke Reformationen. Kun Rom er en by, som ligger på syv høje, et religiøst system, hvis prælater "er klædte i purpur og skarlag", en civil stat "med hvem Jordens Konger har bedrevet Utugt", historisk med hænder der er blodrøde af blodet fra bibeltroende, "som er beruset af de helliges Blod af Jesus Vidners Blod". Det papale Rom er det eneste verdensomfattende religiøse system, der kalder sig selv og deres jomfrugudinde for "Moder".

Forhistorien afslører, hvad der sker i nutiden

En kort oversigt over Europas historie hjælper os med at identificere pavedømmet efter Bibelens beskrivelse. Efter Romerrigets kollaps i det 5. århundrede fortsatte pavedømmet kontinuerligt med at etablere samme dominans som Cæsarerne (ja, alle efterfølgende paver har lige siden brugt samme titel - pontifex maximus). Dette gør de ved at sammenvæve både verdslig og åndelig jurisdiktion, og de har tilegnet sig flere gudsbespottelige navne og ophøjet sig selv til "Kristi Stedfortræder". I denne forlorne rolle var de, i løbet af få århundreder, i stand til at underlægge sig Europas konger, som blev deres viceregener. 23) Således fremturedes "Moderkirken" med at udvide sin magt, usurperende over civile regeringer. Under religiøs forklædning plantede den sit eget hierarkiske regeringssystem med omfattende finansielle betingelser i hvert af Europas kongedømmer. At sammenblende det civile med det sakrale var Vatikanets uimodståelige operative metode under den mørke middelalder.

Den hellige Skrift forudsiger den frafaldne kirke

Ulykkeligt nok er det stadig sådan i dag, og det vil blive sådan igen, når først magten og kontrollen er blevet konsolideret i det nye "Europas Forenede Stater". "Semper eadem", Rom forandrer sig aldrig. Dobbelttheden i pavedømmets uendelige blanding af politiske og åndelige kræfter kan bestemt ikke beskrives bedre end med Guds Ord i Åb. 17. Apostelen Johannes så Dyret med de ti Horn, repræsenterende Romerriget, der bærer en Kvinde klædt i Purpur og Skarlagen, skinnende af Guld, Ædelstene og Perler. Hun beskrives som en Skøge og Moder til Jordens Skøger og Vederstyggeligheder, hende der har magt over Jordens Konger, den skånselsløse Forfølger, beruset af Blod fra Jesu Kristi Vidner.

Engelen fortalte Johannes: "De syv Hoveder er syv Bjerge som Kvinden sidder på." For at forklare dette ene faktum og for at undgå gisninger tillægger han: "Og Kvinden, du så, er den store By, som har Herredømme over Jordens Konger." (Åb. 17, 18). Byen er ubestrideligt Rom. Navnet på skøgens pande er en "hemmelighed". Byen kan ikke være det hedske Rom. Om den var der ingen hemmelighed eller "mysterium". Som kontrast var det papale Rom mystisk og fortsætter med at være uhåndgribelig og undvigende. Babylon i Johannes' Åbenbaring er en By og en Skøge. Det nye Jerusalem, i samme bog, er en By og en Brud. Babylon er den bedrageriske elsker til jordens konger; Jerusalem er den kyske brud til Kongernes Konge. Kontrasten er mellem kirke og kirke, **den trofaste kirke og den frafaldne kirke.**

EU-flaget - Et andet åndeligt EU-symbol

Den Europæiske Unions flag, blå med et design af tolv stjerner i en cirkel, stammer fra de tolv stjerner som ifølge den katolske tradition er en glorie rundt om Jomfru Marias hoved. 24). Stjernerne stammer fra troen på, at tolv er symbolet på fuldendelse, og det som er uforanderligt. De politiske hensigter bag disse symboler er stærkt debatterede; den bibelske betydning er imidlertid meget afslørende. 25) Ifølge Den Europæiske Unions publikation *Europas Stjernevalg*: "Flaget har sine rødder i romanismen, tager sine symboler fra

romanismen og repræsenterer det romersk-katolske ideal." Designet, med stjerneglorien, blev inspireret af mange billeder af Jomfru Maria, det mest prominente af dem ses på Europarådets blyndfattede glasvindue i katedralen i Strasbourg.

EU's "indre marked", "sociale kapitel" og "støtte" er koncepter af romersk-katolsk lære, der stammer fra pave Pius 11. i 1930'erne, og som blev adopteret af Hitlers vaticanopbakke Tredje Rige. Nazifinansminister Walter Funk, kaldet arkitekten til Hitlers "Nye Europa", udstedte et kompendium i 1942, der indeholdt detaljerede planer om et Europa, som havde stor lighed med det Europa, der nu er ved at tone frem. Funks kompendium beskrev: "Det Europæiske Økonomiske Fællesskab", "Den Europæiske Fælles Mønt", "Harmonisering af Europas Fælles Kurs", "En fælles Arbejdspolitik" og "Et Fælles Europæisk Regionalt Princip".

Det sidste er nu blevet kendt som Europas Regionspolitik - England skal erstattes af syv regioner, hvilket med Scotland, Wales og Nordirland totalt bliver ti regioner. Sammen skal de erstatte UK!

Det Tredje Rige følges af Det Fjerde

Det Tredje Rige var, ligesom EU, et forsøg på at genopbygge Romerriget. Vatikanets højere strategi, og samtykke fra det katolske Centralparti, havde bragt Hitler til magten. Redskabet i denne strategi var rigskansler Franz von Papen og den papale nuntius Monsignore Pacelli, den kommende pave Pius 12..

Von Papen går over i historien som den mand, der sikrede Hitler hans 2/3-majoritet, underskrev loven og gjorde ham til statsoverhoved; han var også ansvarlig for det enormt vigtige konkordat med kirken i Rom i 1933. Han erklærede: "Det Tredje Rige er den første magt i verden, der praktiserer pavedømmets ophøjede principper." 26)

Med et enormt medansvar for nazismens grusomheder blev han utrolig nok frikendt ved Nürnbergprocessen og blev senere pavelig kammerherre for pave Johannes 23.. Pacelli blev, som pave Pius 12., berygtet for sin tavshed med hensyn til holocaust og andre grove forbrydelser udført af fascisterne i Europa. Vatikanets forsøg på at kanonisere ham har vist sig at være højst kontroversielt.

Nazilerne var hovedsagelig romersk-katolske. Hitler og Himmler var stærkt influerede af jesuitterne, ligesom Mussolini, hvis skriftefader var jesuit. Hitler sagde om Himmler: "I Himmler ser jeg vores Ignatius Loyola." 27). Joseph Goebbels var også jesuiteruddannet, ligesom Walter Schellenberg, som ledte SD eller Sicherheitsdienst, Sikkerhedstjenesten for SS, og før han blev dømt til døden i Nürnberg for forbrydelser mod menneskeligheden, udtalte han:

"SS-organisationen blev konstitueret af Himmler ifølge jesuiterordenens principper. Deres forskrifter og åndelige øvelser, forordnede af Ignatius Loyola, var den model, Himmler forsøgte at lave en eksakt kopi af." 28)

Lærestreger fra den romersk-katolske historie

Historiens lærestreger og advarsler er, at udemokratiske regimer, hvis ledere skylder paven lydighed eller praktiserer "pavedømmets ophøjede principper", udgør en trussel mod individuel frihed og praktiserer religiøs forfølgelse. Fx var inkquisitionen i fuld vigør i Balkanlandene i 1940'erne. "Omvend jer eller dø" var det eneste valg, der blev tilbudt 900.000 ortodokse serbere i den nye stat Kroatien, anført af nazimarionetten Ante Pavelic og den romersk-katolske primat, ærkebiskop Alois Stepinac.

200.000 af dem blev "omvendte", de andre 700.000, der foretrak at dø, blev torterede, skudt brændt eller levende begravede. Denne forfærdende forfølgelse, hovedsagelig udført af præster og ordensbrødre fra Ustasa, "for Kristi og Kroatiens sejr", inkluderede mange af de værste grusomheder under krigen, lemlæstelserne var afgjort rædselsfulde, barbarismen frygtelig. 29)

Få mennesker ved, hvad der foregik i Kroatien under 2. Verdenskrig; al nyhedsinformation blev simpelthen undertrykt. Ej heller forstår de, hvad der skete på Balkanhalvøen i 1990'erne. Kroatiens genoprettelse, som en uafhængig stat under Jugoslaviens opløsning i 1990'erne, er meget belærende. Den Europæiske Union, anført af Tyskland, ignorerede Englands og mange andre landes protester for at forhindre det, der skete.

Vatikanet var det første til at anerkende det genfødte Kroatien. Sunday Telegraphs historiker, Andrew Roberts, udtrykte september 1991 sin forbavselse over at:

"Næsten hele den vestlige media havde valgt at forsvare kroaterne ... hvordan kan man forvente, at serberne vil reagere på beslutningen om at adoptere Ustasas ternede symbol som Kroatiens nationalflag? I Krajina tager det længere tid, end blot et kort øjeblik opmærksomhed på CNN's tv-programmer, at glemme den måde, hvormed franciskanermunkene deltog i nedslagtningen af serberne i det kroatiske Bosnien. Ortodokse serbere blev lovet beskyttelse, hvis de konverterede til katolicismen, hvorefter de blev dræbt, efter at de lod sig optage i kirkerne, medens præsterne så på." 30)

Intet af dette er forbavsende, hvis vi kender den romersk-katolske historie ...

"Fra pavedømmets fødsel, omkring det 5. århundrede, frem til vore dage har omhyggelige og troværdige historikere estimeret, at mere end HALVTREDS MILLIONER mennesker er blevet slagtede for forbrydelsen "kætteri" af papi-stiske forfølgere, et gennemsnit på mere end fyrretyve tusinde religiøse mord for hvert år af pavedømmets historie." 31)

Bibelen taler profetisk om dets begær efter magt og blod; historien har bevaret mange af de grufulde detaljer.

Pavedømmet har været fremherskende i hele Europas historie. Det har efterladt sit mærke og foretagende i de fleste større nationer. I forgangne tider viste det sig at være totalt dominerende i kontrollen over konger og prinser. Hele den vestlige verdens historie har i

over fjorten århundreder været plaget af Romerkirkens intriger og komplotter i et uafslutteligt globalt mønster. Med historikeren J. A. Wileys egne ord:

"... med hensyn til pavedømmets regerings indflydelse er det meget nemt at påvise, at pavedømmet forhindrede frembrydningen af repræsentativ og konstitutionel regeringsform i tretten århundreder.

Overtro er moder til despotisme; kristendom er frihedens værge. Der er ingen sandhed i den forgangne verdenshistorie, der så overvældende bekræfter dette

Det var gennem kristendommen, at det demokratiske element først kom til verden ... **Den pavelige regeringsform er den direkte modsætning til den forfatningsmæssige regering: Den centraliserer al magt i én mand. Det gør den på grund af guddommelig ret; og er derfor essentielt og for evigt antagonistisk til de grundlovssikrede elementære principper.** Dens lange dominans over Europa dannede den store mur mod disse princippers fremgang i samfundet og oprettelse af den konstitutionelle regeringsform i verden." 32)

Vores håb og bøn for Europa

Endnu engang er vi kommet til et markant tidspunkt i historien. Endnu engang er Vatikanet beskæftiget med at placere sit kendemærke og sine ritualer lige op i Europas åbne ansigt for at fremme sin velkendte agenda. Det handler således på en række forskellige måder, dirigeret fra magtens højeste tinder i Vatikanet. For det første opererer det direkte gennem civile ambassadører i hvert enkelt land i Europa. Ifølge den katolske almanak "får papale chargé d'affaires ansvaret for at repræsentere den romersk-katolske pontiff på en bestemt måde i forskellige lande og regioner i verden." 33) For det andet handler Romerkirken også direkte og i retslig henseende med de individuelle nationer gennem de mange legale konkordater. Knap så direkte opererer den ved at være repræsenteret og have indflydelse i de fleste af Europas regeringsorganer. Denne involvering, specielt indenfor finans- og businessområder, er dokumenteret i almanakken under overskriften "Regeringsorganisationer". Disse indbefatter De Forenede Nationer, Europarådet, the Organisation of American States, the International Organisation for the Unification of Private Law og the International Council on Grain; bl.a. Rom har sine observatører og delegerede blandt alle disse mange listede organisationer." 34)

Endelig operer det gennem sine egne folk i Europa, hvis lydighed først og fremmest er rettet mod den romersk-katolske kirke. Mange af medlemmerne har tilgang til ledende stillinger i deres respektive lande. **Som romersk-katolske indskærper Vatikanet dem at bruge både deres indflydelse og position til, i et hvilket som helst spørgsmål, at bringe landet på linie med papal policy.**

Det er nødvendigt, at vi beder om, at Europa ikke bliver sat tilbage til det stadium, det åndeligt og politisk var i under middelalderen. Skønt katolicismen udadtil og politisk fremstår som stærk, er den indadtil og åndelig svag. Biskopper, præster og lægfolk er bundet af love og ceremonier og forpligtede til at acceptere det system, der erkender paven som den

universelle "Hellige Fader", imens de fornægter den sande Fader og Søn. Ud fra dens traditioner, historie og kriser er det åbenbart, at det er en institution, der ikke har det sande Evangelium om Guds Nåde i Kristus Jesus, men vandrer i mørke og i dødens skygge.

Omvendt syner den sande, kristne tro måske udadtil som ringe og svag; men indvortes og i virkeligheden er det den stærkeste magt på jorden. Denne magt befriede det meste af Europa under Reformationen. Det er denne magt, som tilhører Herren Jesus Kristus, og som er uadskillelig forbundet med ham. Med apostelen Peters ord: "Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi Fader, som i sin store Barmhjertighed har genfødt os til et levende Håb ved Jesu Kristi Opstandelse fra de døde." 35) Grunden til vor tillid er vort tilhørsforhold til den opstandne Frelser, Herren Jesus Kristus. Han er Herre, universel Konge og Ypperstepræst over Guds folk.

Kristus Jesus vor Herre er profet, salvet med Helligånden og rustet med alle nådegaver, nødvendige for belæring, vejledning og frelse af hans folk gennem hans skrevne Ord, den hellige Bibel. Han og hans nådes Evangelium er vort håb for Europas fremtid. Vor arv er bevaret i himmelen, på jorden er vi imidlertid "bevaret ved Guds kraft gennem troen". 36)

Vi husker, at Guds kraft oftest er blevet erfaret stærkest i perioder af størst åndeligt forfald, såsom under det 18. århundredes vækkelse og under selve Reformationen. "Det Folk, som vandrer i Mørke, skal skue et stort Lys; Lys stråler frem over dem, som bor i Døds-skyggens Land." 37) Gud kan i sin almagt og guddommelige timing bringe et folk til Bibelen, til hans sandhed om frelse ved nåde alene, ved tro alene og i Kristus alene. Når han behages, er han i stand til med et ord af nåde at give Europa en åndelig vækkelse, forny det med kraft og gøre hans fjender til skammel for Kristi fødder. Vi beder om, at han vil give os samme trosstyrke, som reformatorerne og alle andre gennem Europas historie fik, alle dem som har givet deres liv for Bibelens sandhed.

Vi beder for Den Europæiske Union med Herrens profets ord: "Omvend os HERRE til dig, så vender vi om, giv os nye Dage, som forud!" 38) Gud kan sende sin Ånd, når som helst det behager ham. Det gjorde han under Reformationen; vi beder om, at han vil gøre det igen, nu! Vi husker John Owens ord ved et andet vendepunkt i historien. Han talte om sit eget land, England, på et tidspunkt af social opløsning og alligevel søgende efter fornyelse og vækkelse. Vi har nu brug for den samme tro og tillid for Storbritannien og hele EU's fremtid:

"Hvornår Gud vil gøre dette, ved jeg ikke; men jeg tror, at Gud kan gøre det. Ved at udsende Helligånden er han i stand til at forny alle sine kirker for at genoprette dem til den rette og fastlagte tid. Og hvad mere er; jeg tror fuldt og fast på, at når Gud har opnået, hvad han vil med os og alt kød, vil han forny landets kraft og herlighed iblandt os igen." 39)

Våg og bed; blæs alarm, thi HERRENS DAG den kommer

Romerkirken er en af hovedaktørerne i den Nye Verdensordens "smygende totalitarisme". Opbyggelsen af EU er hovedparten af den globale strategi. Det er nødvendigt at våge og bede, medens "Det Fjerde Rige" bryder frem af sit embryo. I gamle dage forventede man, at

en vægter holdt vagt mod røvere og fredsforstyrrelser. Vi er alle kaldede til at være vægtere, til "at våge og bede".

En forfærdelig apati har rådet, som har plaget Guds husholdere, en ligegyldighed i forhold til den tydelige trussel overfor vores ældgamle frihedsrettigheder og protestantiske identitet fra både EU og Romerkirken. Som HERRENS vægtere skal vi vogte de falske lærere og falske religioner.

Vi skal vogte og bedømme handlinger og ord fra dem, der prøvet at fortrænge Evangeliet med forfalskning og tyranni.

Vor opgave er at slå alarm som i gamle dage: "Blæs Alarm, thi HERRENS DAG den kommer! 40) Endnu mere nu end i de dage, hvor det lød: "Menneskesøn, jeg sætter dig til Vægter over Israels Hus. 41) Guds Israel, dengang som nu! (Gal. 6, 16). Medens vi indtager vore stillinger, beder vi også, idet vi forventer at se Guds kraft virksom i Europa.

"Ny Kraft får de, der bier på HERREN, de får nye Svingfjer som Ørnen; de løber uden at mattes, vandrer uden at trættes." 42)

Vi kan takke vor Herre Jesus Kristus for den frihed, vi endnu har. Det er ham, Guds Søn, som har gjort os frie. "Hvis altså Sønnen får frigjort jer, skal I være virkelig frie." (Joh. 8, 36).

Der er et ægte åndeligt, usynligt fællesskab mellem sande troende verden over. Men der er kun en tro. Alle sande troende er omvendte af den samme Ånd, Guds Helligånd, og modtagere af de nådegaver, der gør dem til ét med den højt elskede. I Kristus Jesus er vi åndeligt ét og kaldede til at stå fast i den sandhed, han lovede at vejlede os til ved at bede Faderen sende os Talsmanden, Helligånden. "Til Frihed har Kristus frigjort os. Så stå nu fast og lad jer ikke på ny spænde i Trældoms Åg!" 43)

Oversigt over bibliografiske referencer:

1. *Bible League Quarterly* (20 Thistlebarrow, Salisbury SPI 3RT, England) Oct-Dec 1981
2. Date: 31-08-2003 Code ZEO3083104 <http://www.zenit.org/english/9/3/03>
3. DOMINUS JESUS September 5th 2000 Para 4.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20000806_dominus-jesus_en.html
4. *Ibid.*, Para. 17
5. *Ibid.*, Para. 17
6. Henry Denzinger, *The Sources of Catholic Dogma*, Translated by Roy J. Deferrari from *Enchiridion Symbolorum*, 13th edtn (B. Herder Book Co., 1957), #469
7. *Sunday Telegraph*, July 21st 1991
8. *Ecclesia in Europa*, Para 116
www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/apost_exhortations/documents/hf_jpii_exh_2003_0628_ecclesia-in-europa_en.html 23/9/03
9. *Ibid.*, Para. 20, 15/7/03 Bolding in any quotation indicates emphasis added in this paper unless otherwise noted
10. DOMINUS JESUS, Para. 16
11. *Ibid.*, Para 17
12. Adrian Hilton, "Render unto the Pope", *The Spectator*, 30 August 2003
<http://www.spectator.co.uk/article.php3?table=old§ion=current&issue=2003-11-15&id=3450&searchText=11/17/2003>
13. *Catechism of the Catholic Church* (Liguori, MO: Liguori Publications, 1994) Para. 129
14. *Vid Treaty of Rome*, Articles 164-188
15. *The Northwest Technocrat*, 1962
16. *Sunday Telegraph*, 25 August 1991
17. See Frederick Forsyth "The Abolition of Habeas Corpus" and Lord Stoddart on Corpus Juris, www.bullen.demon.co.uk 18/11/03
18. Ambrose Evans-Pritchard, "Few willing to spoil the party for Giscard" in www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2003/06/14/weu14.xml 17/6/03
19. Ambrose Evans-Pritchard worldwatchdaily.org/index.cfm/fuseaction/home.sa/a/9699 7/7/03 See also Noel Malcolm *Daily Telegraph* 28/7/03 "A Federal Constitution with the Heart of a Manifesto"
<http://www.telegraph.co.uk/opinion/main.jhtml?xml=%2Fopinion%2F2003%2F07%2F28%2Fdo2801.xml> 17/11/03
20. www.euroscop.dircon.co.uk/corpus4.htm 18/11/03
21. *Code of Canon Law*, Latin-English ed., New English Tr. (Wash. DC: Canon Law Society of America, 1983) Can. 1404 All canons are taken from this source unless otherwise stated.
22. Canon 1405, Sec. 1 Can. 1401:1 states, "By proper and exclusive right the Church adjudicates: 1. cases which regard spiritual matters or those connected to spiritual matters."
23. For fuller treatment, see J.A. Wylie, *The History of protestantism* (Rapidan, VA 22733: Hartland Publications, 2002) Orig. publ. 1878. Four vols, particularly Vol. I, Ch. 3 "Development of the Papacy from the Time of Constantine to Hildebrand".

24. For further detail, see Adrian Hilton, *The Principality and Power of Europe: Britain and the emerging Holy European Empire* (Box 67, Rickmansworth, Herts WD3 5SJ, U.K.: Dorchester House, 2000) p. 55
25. Documentation on these EU symbols can be found on the following WebPages:
www.pointsoftruth.com/beastarises.html 7/7/03;
<http://fp.thebeers.f9.co.uk/europe.htm> 7/7/03;
<http://groups.yahoo.com/group/PatriotSaints/message/270> 7/7/03;
www.ianpaisley.org/article.asp?ArtKey=eu4 7/7/03
26. Robert d'Harcourt "Franz von Papen l'homme à tout faire ..." (*L'Aube*, 3 Oct. 1946) in *The Vatican Against Europe* by Edmond Paris, Tr. From French by A. Robson, First English Ed 1961 (184 Fleet Street, London, EC4: The Wickliffe Press, 1961) p. 271.
27. *Libres Propos*, Flammarion, Paris 1952
28. Edmond Paris, *The Vatican Against Europe* (London: Wycliffe press, 1961)
29. *The Vatican's Holocaust* (Springfield, MO: Ozark Books, 1986)
30. *Sunday Telegraph*, 15 September 1991
31. "No computation can reach the numbers who have been put to death, in different ways, on account of their maintaining the profession of the Gospel, and opposing the corruptions of the Church of Rome. A MILLION poor Waldenses perished in France; NINE HUNDRED THOUSAND orthodox Christians were slain in less than thirty years after the institution of the order of the Jesuits.
The Duke of Alva boasted of having put to death in the Netherlands, THIRTY-SIX THOUSAND by the hand of the common executioner during the space of a few years. The Inquisition destroyed by various tortures, ONE HUNDRED AND FIFTY THOUSAND within thirty years. These are a few specimens and but a few, of those which history has recorded; but the total amount will never be known till the earth shall disclose her blood and no more cover her slain"
32. J.A. Wylie, *The Papacy*, Book III. Chapter III, "Influence of Popery on Government"
www.wayoflife.org/papacy/03-03.htm 25/9/03
33. *Our Sunday Visitor's Catholic Almanac* 1998
(Huntington, IN: Our Sunday Visitor, Inc., 1997) p. 168
34. *The Catholic Almanac* 1998, p. 171
35. I Peter 1:3
36. I Peter 1:5
37. Isaiah 9:2
38. Lamentations 5:21
39. John Owen, *The Works of John Owen* (Johnstone & Hunter, 1850-53;
Reprinted by The Banner of Truth Trust, Edinburgh EH12 6EL, 1976) Vol. 9, p. 514
40. Joel 2:1
41. Ezekiel 3:17
42. Isaiah 40:31
43. Galatians 5:1

Omslagets bagside:

Vatikanet har længe været den stærkeste institution i Europa. På trods af nedgangen i dets indflydelse under Reformationen, har det gennemgået en signifikant generhvervelse af magt i de sidste to århundreder. De protestantiske lande i Europa, der var religiøst, politisk og økonomisk befriede fra en totalitær Romerkirke, synes nu blindt at vende tilbage til dets åg.

Vatikanbankens skattefrihedsstatus i Italien har gjort det finansielt muligt at manipulere mange af de største multinationale koncerner. Men denne magtfulde indflydelse er intet sammenlignet med Vatikanets magt over Europas politik og religion. En jesuiterpræst fastslog, da han skrev en artikel om den katolske kirkes organisation og politik (indenfor Vatikanet): **"Trods pavestolens betydning for den katolske kirke, og dens promi-nente rolle i internationale anliggender, er det interne arbejde kun lidt kendt af katolikker, verdensledere og af verden som helhed."**